

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 022325 19 Увп
Бањалука, 03.3.2021. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија: Едине Чупељић председника вијећа, Страхиње Ћурковића и Смиљане Мрше, чланова вијећа, уз учешће Маје Савић као записничара, у управном спору по тужби Д. Ђ. из Ч., С. Д., заступаног по пуномоћнику Ч. Ј., адвокату из Б. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 12.01.2018. године туженог Министарства ..., у предмету накнаде ратне штете, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 022325 18 У од 10.10.2018. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 03.3.2021.године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбија је тужба против уводно означеног акта туженог, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против закључка Правобранилаштво Републике Српске, Сједиште замјеника у Бањој Луци број ... од 15.5.2017. године, а којим је одбачен његов захтјев за накнаду материјалне штете као неблаговремен.

Одбијање тужбе суд је образложио разлозима да је правилно оспореним актом одбијена жалба тужиоца изјављена против закључка Правобранилаштва Републике Српске којим је одбачен захтјев тужиоца за накнаду материјалне штете као неблаговремен јер је тужилац поднио захтјев 06.02.2017. године, а према одредби члана 6 Закона о измјенама и допуни Закона о остваривању права на накнаду материјалне и нематеријалне штете настале у периоду ратних дејстава од 20.05.1992. до 19. јуна 1996. године („Сл. гласник РС“, број 118/09, у даљем тексту: Закон о измјенама и допуни Закона) овај захтјев се могао поднијети најкасније до 28.02.2010. године.

У жалби коју је овај суд прихватио као захтјев за ванредно преиспитивање пресуде поднесене по тужиоцу лично, тужилац наводи да је имао угоститељски објект у Ш. Д. и да су током рата у исти провалили припадници Војске Републике Српске. који су му том приликом нанијели материјалну штету и да се тим поводом обраћао Правобранилаштву Републике Српске „који су му рекли да не могу надокнадити штету без одлуке суда“, да би од Основног суда у Котор Вароши добио рјешење којим се не дозвољава проширење тужбе против Републике Српске. Наводи, да се поново обратио Правобранилаштву 2017. године и да су му рекли да је предмет застарио што је потврдио

и нижестепени суд. Тражи да се позове на расправу, јер га до сада нико није позивао на расправу. Моли да се ослободи обавезе плаћања судске таксе јер је корисник старосне пензије.

Тужени у одговору на захтјев истиче да су наводи захтјева неосновани и предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, побијану пресуду и остале прилоге у списима предмета, на основу члана 39 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС”, број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка предмета произлази да се тужилац Правобранилаштву Републике Српске, Сједиште замјеника Бањалука дана 06.2.2017. године обратио захтјевом за накнаду материјалне штете, а затим је 14.02.2017. и 15.5.2017. године доставио допуну захтјева. Закључком Правобранилаштва број ... од 15.5.2017. године, одбачен је захтјев тужиоца за накнаду „ратне“ штете као неблаговремено поднесен. Оспореним актом је одбијена жалба, а побијаном пресудом је одбијена тужба и одржан на снази оспорени акт.

Чланом 1 став 1 Закона о остваривању права на накнаду материјалне и нематеријалне штете настале у периоду ратних дејстава од 20.05.1992. до 19. јуна 1996. године („Сл. гласник РС”, број 103/05, 1/09 и 49/09, у даљем тексту: Закон), прописано је да се овим законом уређује поступак, услови и критеријуми за остваривање права на накнаду материјалне и нематеријалне штете настале у периоду ратних дејстава од 20. маја 1992. године до 19. јуна 1996. године, физичким и правним лицима по чијим тужбеним захтјевима није правноснажно окончан судски поступак за накнаду штете, као и оним који су поднијели захтјеве за накнаду штете Правобранилаштву Републике Српске, те поступак склапања вансудских поравнања за наведену штету.

По члану 3 Закона, право на накнаду материјалне штете, настале у периоду из члана 1 овог закона, имају правна и физичка лица чија су потраживања настала по основама: мобилисаних или одузетих материјално-техничких средстава и опреме или усљед испоруке материјала, производа и робе, као и извршених услуга за потребе одбране.

Одредбом члана 5 став 2 Закона, прописано је да право на накнаду штете имају и она лица чији су захтјеви за примљени послуже 19. јуна 2001. године, ако је штета коју су претрпјели у узрочно-последичној вези са обављањем војне службе и послова одбране у периоду од 20. маја 1992. године до 19. јуна 1996. године, те лица код којих је процес лијечења завршен послуже 19. јуна 2001. године, с тим да захтјев буде поднесен најкасније до 28. фебруара 2010. године.

По оцјени овог суда, правилни су разлози дати у пресуди, које прихвата и овај суд, јер је оспорени акт донесен на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном примјеном материјалног права, те законитост пресуде наводима захтјева није доведена у сумњу.

С обзиром да је захтјев за накнаду материјалне штете поднесен 06.02.2017. године, то је исти закључком првостепеног органа правилно одбачен као неблаговремен, јер је чланом 6 Закона о измјенама и допуни Закона одређен крајни рок 28.02.2010. године до којег се захтјев могао поднијети за накнаду штете прописане овим законом.

Уз наведено, треба истаћи да је пред Основним судом у Котор Варошу вођен поступак за накнаду материјалне штете против два физичка лица и да је на расправном записнику под бројем 073-0-П-07-000 111 од 07.02.2008. године закључено судско поравнање између тужиоца и тих физичких лица о накнади материјалне штете, па навод тужиоца да га до сада нико није позивао на расправу није основан.

Слиједом предњег, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се захтјев тужиоца, на основу одредбе члана 40 став 1 истог закона, одбија као неоснован.

О молби тужиоца за ослобађање од обавезе плаћања судске таксе одлучиће нижестепени суд.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић